

# Cinematic Record of Bach's Rhythm

( Circa 160 circa years ago )

— D C# Bm B/A G G#dim A G  
F#m Em/B B Em D A D A/C# Bm E A D E A

สองมือบรรเลงแป้นสิ่งข้างอย่างสงบ เสียงทำนองไพเราะคล้ายระฆังโบราณจากสวรรค์ บทเพลงที่ดำเนินหมุนวนอย่างเชื่องช้าแต่มีความประณีตงดงามอย่างวิจิตรบรรจง ไร้ซึ่งการขับร้องจากรั้วหทัยที่แอบเปิดป่าใด ๆ ...

ภายในโบสถ์วินเชสเตอร์ แสงสว่างจากกระจกสีส่องกระจายทั่วโถง ทอดเงาร่ายระยับตั้งอาภรณ์แห่งพระแม่มาเรียที่ประดับประดาให้บรรยากาศเปี่ยมไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์พร้อมเสียงเปียโนดังก้องกังวานทั่วโถงดุจแก้วใสรินหุ

ควีวาร์บบทบาทเป็นผู้บรรเลงบทเพลงศตยาธิฐานแห่งรักเพื่อเป็นสักขีพยานพันธะอันมิสลายระหว่างสวามีและภริยา

ท่วงทำนองดนตรีถูกบรรเลงอย่างนุ่มนวล เสียงประสานไหลเวียนประคองกันไป ทุกโน้ตที่ถูกมนตราด้วยปลายนิ้วเชื่อมโยงกันเป็นสายน้ำที่ไหลเอื่อย จนเมื่อเจ้าสาวเดินสู่เบื้องหน้าแท่นพิธี ทันใดนั้นมนต์สะกดจากเปียโนถึงคราสิ้นสุดลง บาทหลวงเอ่ยวาจาเชิญเจ้าบ่าวเจ้าสาวกล่าวคำมั่นสัญญา

“ ท่านสาบานหรือไม่ ว่าจะเป็แสงนำทางในยามที่เธอหลงทางในเงามืด เป็นโล่ปกป้องในยามที่ภัยร้ายกล้ำกราย เป็นมือที่คอยประคองในวันที่เธออ่อนล้า และเป็นหัวใจที่มีต่างจากของตนเอง ท่านจะรักเธอ ซื่อสัตย์ต่อเธอ มิใช่เพียงในยามรุ่งโรจน์ แต่แม้ในยามที่ฟ้าถล่มดินทลาย ความรักของท่านจะยังคงเดิม มิเอนเอียงไปด้วยกาลเวลา ”

“ ข้าสาบาน ”

“ ท่านสาบานหรือไม่ ว่าจะเป็ดั่งเปลวเทียนที่มีอาจดับในพายุ เป็นรากที่ยึดมั่นแม้พายุพัดโหม เป็นเสียงปลอบโยนในยามที่ความเจ็บปวดอัดครอบบำ เป็นมือที่กุมไว้และไม่ปล่อย แม้วันหนึ่งมือคู่นี้จะอ่อนแรงลง ท่านจะรักเขา มิใช่ด้วยเพียงกายแต่ด้วยจิตวิญญาณ ท่านจะอยู่เคียงข้างเขา หาใช่เพียงในวันสุขสันต์ แต่แม้ในวันที่ดวงตะวันดับแสง ท่านจักยังรักดี ”

“ ข้าสาบาน ”

เมื่อกล่าวคำสาบานแล้ว เจ้าบ่าวหยิบกล่องแหวนขึ้นมาพร้อมเปิดออก เผยให้เห็นแหวนประดับอัญมณีสีกลีบบัวต้องแสงสนธยาที่ส่องประกายระยิบระยับ เขาจับมือเจ้าสาวอย่างอ่อนโยน ปลายนิ้วของเธอสัมผัสได้ไอุ่นที่ส่งผ่าน เขาค่อย ๆ สวมแหวนลงบนนิ้วนางข้างซ้ายของเธอที่รัดแน่นพอดี จากนั้นเธอจับมือของเขาไว้มั่นก่อนจะสวมแหวนลงบนนิ้วนางข้างซ้ายของเขาด้วยสัมผัสอ่อนโยนเช่นเดียวกัน

เสียงหัวใจเต้นประสานเป็นจังหวะเดียว ขณะที่เจ้าบ่าวค่อย ๆ ยกมือขึ้นแตะใบหน้าของเจ้าสาว ปลายนิ้วไ้ผ่านแก้มเนียน ดวงตาของทั้งสองสบกันในช่วงเวลาที่ทอดยาวราวนิรันดร์ ก่อนที่เขาจะโน้มตัวลงช้า ๆ ส่งริมฝีปากแนบเข้าหากัน

หลังจากเสียงโห่ร้องยินดีพลางปรบมือของเหล่าแขกเหรื่อจางหายไป ประตูไม้โอ๊คอันงามสง่าค่อย ๆ ถูกเปิดออก เผยให้เห็นภาพของคู่บ่าวสาวที่ยืนเคียงกันอยู่ท่ามกลางม่านแสงอ่อนละมุนจากพิกานสูงส่ง กลีบกุหลาบชาติโปรยปรายเป็นแนวยาวไปตามพรมกำมะหยี่สีแดงเข้ม รวากับปูทางมอบให้พวกเขาก้าวเดินไปด้วยกันตราบเท่าชีวิตจะหาไม่

แสงทอระยิบระยับจากพิกานสอดส่องมายังชุดเจ้าสาวอันขาวบริสุทธิ์ ลวดลายลูกไม้ที่ถักทอด้วยความประณีตเสริมให้ร่างของเธอดูงามราวเทพธิดา ผ้านคลุมบางเบาปลิวไหวตามแรงลมอ่อน คู่เคียงภักดีในพิธีได้ก้าวเดินไปตามพรมพร้อมกับเสียงสรรเสริญและเสียงอวยพรดังแว่วมาเป็นระยะด้วยความปลื้มปิติ

.

.

.

เมื่อหน้าที่สิ้นสุดลง ครีวาค่อย ๆ ลุกจากเก้าอี้เล่นเปียโนอย่างนุ่มนวล ก่อนจะก้าวเท้าออกไปตามระเบียบอันยาวเหยียดทอดไปยังสวนด้านหลังราวกับว่ากำลังไปพบใครบางคน

ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ สายลมพัดเอื่อย ต้นอาซาเลียประดับดอกสีชมพูอมแดงบานสะพรั่ง กลีบดอกนุ่มดุจผ้าแพรที่ไร้กลิ่น สาวร้านดอกไม้ในชุดคลาสสิกสีขาวอ่อน รองเท้าส้นสูงที่เธอไม่ค่อยชอบนักแต่ในวันนี้กลับเลือกสวมมันอย่างไม่ลังเล เส้นผมสีส้มแดงคาร์เนเลียนที่เกล้าครึ่งหนึ่งและลอนคลายบางส่วน พวงแก้มถูกแต่งเติมด้วยสีชมพูอ่อน และลิปสติกสีดอกคามิลเลียวาววับ เธอถูกแต่งใบหน้าให้ดูอ่อนหวานลงอย่างเห็นได้ชัด

ครีวาคเดินอย่างรวดเร็วไปยังต้นไม้ที่เด่นอยู่กลางลานทุ่งกว้าง

หลังต้นไม้มีใครบางคนที่กำลังรอให้ครีวาคเข้าไปหา เธอคนนั้นยืนยิ้มขณะได้ยินเสียงเหยียบพื้นหญ้าเข้าใกล้ในทุก ๆ ก้าว

“ ขอโทษที่ต้องให้รอนะคะ ข้าไม่ชินกับรองเท้าส้นสูง ”

“ หากวิ่งเร็วเดี๋ยวก็หกล้มมีแผลอีก ”

“ ข้าไม่ใช่คนชุ่มช้ำเสียหน่อยค่ะ ”

“ แต่ถึงจะหกล้ม คนที่จะรีบไปช่วยเจ้าก็คือข้าอยู่ดี ”

“ ใจดีตลอดเลยนะคะ ” ครีวาคลื้มรอยยิ้มจาง ๆ ที่เปี่ยมไปด้วยความตื่นตันในใจออกมา “ ท่านโอฟีเลีย ”

“ ยิ้มแบบนั้นแสดงว่างานแต่งราบรื่นไปได้ด้วยดีสินะ ”

“ ค่ะ... หน้าพี่ข้าหมดลงแล้ว ”

“ นี่เจ้ารับงานทั่วเมืองหลวงหรือยังไง ไม่ค่อยเห็นประจำการที่ร้านดอกไม้เลย ”

“ อะไรที่พอทำได้ข้าก็รับหมดค่ะ อีกอย่าง—ดอกไม้ในงานแต่งก็ดอกไม้จากร้านข้า อยากมาเชยชมด้วยตาตัวเองสักหน่อย ”

“ ถึงกับลงทุนซ่อมเปียโนเลยเนี่ยนะ ”

“ หวนคิดถึงครั้งที่ยังเป็นซิสเตอร์นะคะ ”

ความเจ็บโรยตัวปกคลุม มีเพียงเสียงใบไม้เสียดสีกันตามแรงลม คีวาร์ห์และเพื่อนสมัยเรียนได้หย่อนกายลงใต้ร่มอาซาเลีย พลันสีระชะของคีวาร์ห์เอนซบไหล่เธออย่างแผ่วเบาจนคล้ายแผ่วรอช่วงเวลานี้มานาน อีกฝ่ายมิได้เอื้อนเอ่ย เพียงปล่อยให้หลังกลางวันไปในอ้อมอิงนั้น

สายลมพัดเอื่อยพาไอแดดกรุ่นอุ่นลอดผ่านกิ่งไม้ ทาบทอลงบนเรือนผมของคีวาร์ห์ที่อย่างพลัวไหว โอฟีเลียเหลือบมองใบหน้าของผู้ตกในห้วงนิทราร้อมรอยยิ้มจาง ๆ ที่ผุดขึ้นมุมปาก จนเวลาล่วงเลยอย่างเชื่องช้า และหากไม่มีสิ่งใดปลุกให้ตื่นขึ้นมาก็คีวาร์ห์คงยินดีปล่อยตัวเองจมหายไป ในห้วงนิทรานี้ตลอดจนมีด จนกระทั่งไออุ่นที่เคยลุ่มไถ้ผิว แก้มถูกแทนที่ด้วยสายลมเย็นบางเบา คีวาร์ห์กระพริบตาช้า ๆ ก่อนลืมตาตื่นขึ้นท่ามกลางแสงสนธยาสีม่วงที่ทอดตัวทั่วผืนฟ้ายามเย็น

เธอขยับหัวเล็กน้อยเพื่อผละออกจากไหล่ที่พึ่งมาพึ่งพิง กลิ่นหอมจาง ๆ ของเรือนผมโอฟีเลียถูกสายลมเย็นพัดพาเตะจมูกทอดผสานกับกลิ่นหญ้าเขียวชื้นโดยรอบ คล้ายจะปลอบประโลมให้เธอเผลอเผลอหลับไปอีกครั้ง

“ ข้ากลับไปนานแค่ไหนคะ ” น้ำเสียงของคีวาร์ห์ยังเจือแววว่วงุ่นเล็กน้อย ขณะพลาเงยขึ้นมองใบหน้าของอีกฝ่ายที่สะท้อนแสงสีพลัมจากท้องฟ้า

โอฟีเลียเพียงหัวเราะเบา ๆ ก่อนยกมือขึ้นเกลี่ยปอยผมที่ปรกใบหน้าของเธอออกไป

“ นานพอที่จะให้ข้าพิจารณาองเจ้าจนพอใจ ”

นัยน์ตาฟ้าละมุนดั่งกลีบไฮเดรนเยียของหญิงสาวไหววูบไปเมื่อนิดนี้ ริมฝีปากเธอเฝ้มเข้าหากันเล็กน้อยจากการรู้สึกถึงอุณหภูมิที่อุ่นขึ้นบนใบหน้าตัวเอง

นั่นเรียกว่าอาการเงินໃးมั๊ยนะ ?

“ เช่นนั้นข้าควรจะหลับต่อให้นานกว่านี้หรือเปล่าคะ ”

อีกฝ่ายเพียงขยิบตาพร้อมรอยยิ้มเล็กน้อยเป็นคำตอบ หากแต่เข้าใจว่าไม่จำเป็นต้องหลับเพื่อให้เธอเฝ้ามองตามที่ยกเข้าไปเมื่อครู่

“ ตะวันใกล้ลับขอบฟ้าแล้วนะคะ ” ควีวาท์พูดเปรยขึ้นเบา ๆ พลังมองเห็นขอบฟ้าสีม่วงเข้มที่ถูกปกคลุมด้วยม่านรัตติกาลที่ละน้อย

“ แล้วจะกลับเลยหรือ วันนี้เจ้ามัวแต่หลับให้เห็น ”

หญิงสาวส่ายหัวเบา ๆ ก่อนจะเอ่ย “ ข้ายังไม่อยากกลับตอนนี้ ”

เสียงจิ้งจั่นเริ่มขับขานประสานเป็นท่วงทำนองเจียบสงบของฤดูร้อน ท้องฟ้าเริ่มแต้มดาวแรกของค่ำคืนขณะที่คนทั้งสองยังคงนั่งเคียงกันใต้ต้นอาชาเลีย

เสียงงานรื่นเริงจากตัวเมืองแว่วเอื่อยลอยมาแต่ไกลตามสายลม แสงไฟจากบ้านเรือนทอประกายพร่างพรายบนกระเบื้องหลังคา เสียงหัวเราะของผู้คนที่ดังก้องอยู่ในระยะที่ไม่ใกล้ไม่ไกล และที่นี่... ห่างออกไปจากความพลุกพล่านราวกับเป็นโลกอีกใบที่ไม่ถูกรบกวน สถานที่ที่ปักใจอันเป็นที่รักนามต้นกุหลาบพันปี

“ ท่านรู้หรือเปล่า โรมีโอและจูเลียตรักกันมานานะคะ ”

บทสนทนาที่ควีวาท์เริ่มเล่ากล่าวถึงนั้น ทำให้ผู้เป็นเพื่อนเข้าใจว่าเธอกำลังถูกนำพาตัวเข้าสู่อีกโลกที่มีเพียงทั้งสองท่ามกลางผืนหญ้า และผืนท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาราระยิบระยับ

“ ... ” โอฟีเลียเจียบ พลังพยักหน้าตอบรับ

“ ถึงแม้ทั้งสองตระกูลจะบาดหมางกัน แต่สุดท้ายก็ต้องเจอกับโศกนาฏกรรมที่ทำให้เลิกคิดเช่นนั้น ” หญิงสาวเว้นว่างบทสนทนาแล้วหันไปมองใบหน้าข้าง ๆ “ รู้ไหมคะว่าข้ากำลังจะบอกอะไรต่อ ”

“ รู้แล้ว ข้ากับคนรักจะไม่ลงเอยรักแบบนี้หรอก ”

“ สักวันหนึ่ง ข้าก็อยากบรรเลงเปียโนในงานแต่งงานของท่านโอฟีเลียนะคะ ”

“ แล้วเจ้าจะได้บรรเลงในงานแต่งงานตัวเองรีเปล่า ”

“ ไม่รู้สิคะ ” ควีวาท์หัวเราะเบา ๆ ก่อนจะเอ่ย “ ท่านโอฟีเลียอยากให้ข้าแต่งงานกับใครกัน ”

“ ไม่ต้องแต่งงานกับใครทั้งนั้น ข้าอยากขอให้เจ้าอยู่แบบนี้ อายุยืนไปพร้อมกับข้าก็พอ— ”

....

“ ท่านโอฟีเลีย ! ท่านโอฟีเลีย ! ”

เสียงข้าตะโกนดังก้องไปทั่วตรอกแคบ มวลอากาศเย็นเยียบในช่วงเช้าเกาะกุมหัวใจราวกับน้ำแข็งที่มั่งคั่ง ข้าฝ่าฝูงชนเข้าไปจนสุดสายตา— ตรงนั้น ร่างของโอฟีเลียนอนแน่นิ่ง ไร้ซึ่งชีวิต สายลมพัดพาเส้นผมสีอ่อนของเธอให้ไหวระริกดังว่าต้องการปลุกให้เธอตื่นขึ้นมา แต่ไม่มีสรรพสิ่งใดจะฉุดรั้งเธอจากความตายได้อีกแล้ว

สายตาของข้าพรมัวด้วยหยาดน้ำตาที่เอ่อคลอ ความเจ็บงันปกคลุมทั่วบริเวณ มีเพียงเสียงกระซิบของผู้คนที่บอกเล่าถึงโศกนาฏกรรมอันขมขื่น—

โอฟีเลียตรอมใจจนดับสิ้น คนที่เธอรักได้ปลิดชีวิตพ่อของเธอไปด้วยมือของเธอเองในคืนวานหลังงานรื่นเริงจบลง ข้าเข้าใจความรู้สึกถูกพรากเช่นนั้นเป็นอย่างดี หัวใจของเธอคงถูกฉีกออกเป็นสองซีกด้วยความไม่อาจทนรับความสูญเสียอันหนักหน่วงนี้ได้ จนในที่สุดเธอก็เลือกหลีกหนีความทรมานนั้นไปตลอดกาล

ร่างของเธอถูกทหารแบกหามขึ้น ข้าเฝ้ามองภาพนั้นด้วยความรู้สึกที่ยากจะบรรยาย ความมั่งคั่งของเธอยังคงเดิม— ราวกับเพิ่งหลับไหลไปในห้วงฝันแสนไกล ดวงตาที่เคยเปล่งประกาย ตอนนี้ปิดสนิทไร้ชีวิตริมฝีปากที่เคยเอื้อนเอ่ยบทกวี เคยร้องเพลงอย่างอ่อนหวาน ไม่อาจเปล่งเสียงได้อีกต่อไป ลมหายใจที่เคยอบอุ่น ตอนนี้ไร้ซึ่งการเคลื่อนไหว

ความเย็นเยียบที่แผ่ออกมาจากร่างไร้วิญญาณของเธอทำให้ข้าหวาดกลัว— หวาดกลัวว่าเมื่อมือของข้าสัมผัสลงไปจริง ๆ ข้าจะต้องยอมรับว่าเธอจากไปแล้ว...

ข้าอยากให้เธอลืมตาขึ้นมา อยากให้เธอมองมาที่ข้าเหมือนอย่างเคย ดวงตาคู่นั้น...ดวงตาที่เคยเต็มไปด้วยความฝัน ความหวัง และความรัก ข้าอยากเห็นมันอีกครั้ง

ข้าอยากให้เธอยิ้มให้ข้า เหมือนทุกครั้งที่เคยเป็นมา

“ ท่านโอฟีเลีย... ”

ข้าเรียกชื่อเธออย่างแผ่วเบาด้วยความสั่นเครือ ข้ารู้ดี... ต่อให้ข้าเรียกซ้ำอีกกี่ครั้ง ต่อให้ข้าอ่อนวอนอีกสักกี่หน เธอก็ไม่มีวันได้ยินอีกแล้ว

แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด ไม่ว่าเสียงร้องไห้ระงมของข้าจะดังเพียงใด เธอก็ยังคงหลับไหลอยู่ในอ้อมแขนของความตาย ราวกับนางฟ้าที่ถูกขังขังจากโลกนี้ไปแล้วโดยไม่มีวันหวนกลับ

ชาวบ้านที่ทำอาชีพตัดฟืนคนหนึ่งเข้ามาหาข้า พร้อมกับเล่าเหตุการณ์ที่เขาได้บังเอิญพบเจอโอฟีเลียก่อนเธอจะสิ้นชีวิตไป

สายตาอันว่างเปล่าของเธอทอดมองไปเบื้องหน้าในยามเช้า ราวกับว่าโลกทั้งใบไม่เหลือสิ่งใดให้เธอยึดเหนี่ยว มือซีดซีขาวกำเก็บรวบรวมดอกไม้ที่โปรยปรายตามทาง ดอกบัตเตอร์คัพ ดอกเดซี่ ดอกเนททิล

และแซมด้วยดอกบ๊อบบี้เล็ก ๆ เธอประกอบขึ้นเป็นมงกุฎด้วยเถาวัลย์สีเขียวขจีพร้อมรอยยิ้มจาง เธอสวมมันลงบนศีรษะอย่างสวยงาม เป็นภาพที่ชาวบ้านคนนั้นเห็นก็รู้สึกเอ็นดู แต่ทว่ามันเหมือนกับมงกุฎของเจ้าสาวที่ไร้เจ้าบ่าว เมื่อล่วงรู้ความจริง ชายตัดฟันเฝ้ามองเธออยู่ห่าง ๆ ไม่กล้าเอื้อมเอ่ยวาจาเรียก ไม่กล้าแม้แต่จะย่างเท้าเข้าไปหา หมอกยามเช้าเลื่อนพรางก่อกลุ่มเหมือนทิวสรวงสวรรค์คอยวนเวียนรอบกายขึ้นเรื่อย ๆ

ช่างน่ากลัว...

โอฟีเลียเดินไปที่ต้นวิลโลว์ข้างลำธารที่แผ่กิ่งก้านยาว เธอปีนขึ้นบนกิ่งไม้สูงส่งอย่างไร้ความคิด ขณะที่เธอเอื้อมมือไปคล้องมงกุฎดอกไม้บนกิ่ง ร่วงบางของเธอก็เหยียบลงไปบนกิ่งที่ผูกรอบ เสียง ‘กร๊อบ’ แว่ดังขึ้น กิ่งไม้ที่โอฟีเลียยืนอยู่หักสะบั้นลง ร่างของเธอร่วงลงสู่ลำน้ำในฉับพลัน มงกุฎดอกไม้ปลิวตามลงไป เธอจมลงไปชั่วขณะก่อนที่จะร่างจะลอยขึ้นมาอีกครั้ง ดวงตาที่ยังคงลืมอยู่และริมฝีปากที่เผยอเล็กน้อยบ่งบอกว่าเธอยังคงมีชีวิต สองแขนของเธอกางผายออกราวกับต้องการโอบกอดชายผู้เป็นที่รักไว้ ร่างเธอล่องลอยไปตามกระแสน้ำราวกับภาพเขียนอันแสนวิจิตรของหญิงสาวในความฝัน...

ริมฝีปากของเธอขยับ— เอ็นคำร้องเพลงรักแผ่วเบา ทว่าท่วงทำนองแตกสลายไปกับเสียงน้ำไหล ดอกไม้ที่ร่วงหล่นเด่นแดงลอยข้างกายราวกับบั้งชีชะตา ผ้าคลุมไหล่สีอ่อนเริ่มชุ่มน้ำ ถ่วงร่างเธอให้ดำดิ่งลงไปทีละนิด เหลือเพียงมงกุฎดอกไม้ที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ เป็นสิ่งสุดท้ายที่เธอทิ้งไว้ก่อนลาลับ

เมื่อชายตัดฟันเห็นเช่นนั้นจึงรีบวิ่งแจ้งทหารเฝ้าประตูทันทีเมื่อได้สติ ข่าวการปลงชีวิตของโอฟีเลียแพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว จนมาถึงข้าในที่สุด...

ข้ากลับบ้านเพื่อเปลี่ยนจากชุดสีขาวที่ใส่ในทุก ๆ วันเป็นชุดสีดำเพื่อไว้อาลัย

เมื่อวานเธอยังได้ยินเสียงข้าบรรเลงบทเพลงรักในงานแต่งงานอยู่เลย แต่วันนี้... กลับต้องฟังเสียงบรรเลงของเพลงสวดส่งดวงวิญญาณของท่านโอฟีเลีย ชีวิตน่าขันเสียจริง ความสดใสของวันหนึ่งหายไปในพริบตา กลักลับกลายเป็นความเจ็บปวดที่ทวีความหนักหน่วงในวันนี้

เนื่องจากโอฟีเลียนั้นไร้ญาติมิตรนอกจากพ่อผู้เป็นเสาหลัก นางจึงสั่งเสียไว้ว่าหากวันใดต้องจากโลกนี้ไป

จงจัดพิธีให้เสร็จสิ้นภายในวันเดียว แม้ใจจะไม่อยากขัดต่อขนบธรรมเนียมแต่ความจำเป็นกลับบีบบังคับ บ้านเธอไม่ได้มีทรัพย์สินเงินทองมากมายพอที่จะจัดงานใหญ่โต นางจึงเลือกให้สิ่งสุดท้ายของตนเป็นเพียงเงาที่ผ่านไปอย่างเงียบงัน

โอฟีเลียเคยหวังมั่นว่าชีวิตจะได้ครองคู่กับชายที่รักสุดหัวใจ ทว่าเคราะห์กรรมกลับลิขิตให้เป็นอื่น ความเข้าใจผิดระหว่างเขากับพ่อของนางได้จุดเปลวเพลิงแห่งความบาดหมาง แผลเหาความฝันที่เคยหล่อเลี้ยงหัวใจของทั้งสอง จนเหลือเพียงเถาถ่านแห่งความเศร้าโศก ความผิดหวัง และความอาลัยอาวรณ์ที่คอยหลอกหลอนอยู่ในห้วงคำนึง มันไม่ใช่การถูกทรยศเสียด้วยซ้ำ แต่เจ็บหัวใจยิ่งกว่าอะไร

ข้าได้แต่หวังว่าท่านโอฟีเลียจะไปสู่สรวงสวรรค์อย่างสงบ

ณ ที่ซึ่งดวงวิญญาณนี้จะไปถึง  
ไร้ซึ่งเงาแห่งโศกา ปราศจากความหวาดหวั่น  
จงมีเพียงความสงบสุขดังปฐมแสงแห่งอรุณ  
ดุจดารากลางเวหน อันดำรงอยู่เหนือกาลเวลา  
จงหลับใหล... จงสานติ...  
ในอ้อมแขนแห่งนิรันดร์ของพระเจ้า —

ขบวนแห่ศพเคลื่อนตัวช้า ๆ ท่ามกลางความมืดมอง ร่างของโอฟีเลียนนอนสงบนิ่งในหีบบรรทมสีขาว ที่ห้อมล้อมด้วยดอกไม้สีขาวฉ่ำราวกับความหวังที่ดับสูญ สายลมเย็นเยือกพัดผ่านตึงเือกกลิ่นหอมจาง ๆ ของดอกไม้ไปกับมัน ครั้งนี้เป็นกำลาครั้งสุดท้าย

ใบหน้าของผู้คนที่เดินตามขบวนเต็มไปด้วยความเศร้าโศกและความสิ้นหวัง เด็กสาวผู้ร่าเริงได้ตายจากเพราะไม่สามารถแบกรับความจริงแสนสาหัสได้ เธอเสียสติ เสียสัมปชัญญะ และเลือกวิงหนีมันด้วยวิธีที่ทรามานที่สุด เธอค่อย ๆ จมดิ่งลงไปในกระแสน้ำพร้อมกับความเจ็บปวด

เมื่อมาถึงสุสาน ประตูละเอียดขนาดใหญ่เปิดออกอย่างช้า ๆ เบื้องหน้าของทุกคนเห็นหลุมศพที่ขุดลึกกรอคอยร่างของโอฟีเลีย โลงศพขาวบริสุทธิ์ถูกหย่อนลงไปอย่างเบาราวกับกลัวว่าเธอจะโกรธ ดินเย็นเยียบถูกโปรยลงบนโลงศพทีละชั้น เสียงร่ำไห้ดังระงม ปะปนกับเสียงดินที่กลบฝังโอฟีเลีย

“ ข้ามาส่งท่านโอฟีเลียครั้งสุดท้าย ” ควีวาท်หย่อนตัวลงเพื่อวางดอกกุหลาบขาวหน้าหลุมศพ ใบหน้าเธอไร้น้ำตา ไม่เหมือนผู้อื่น แต่ถึงกระนั้นก็เชื่อว่าเธอจะไม่เสียใจ เธอระทมทุกข์ยิ่งกว่าใคร ทรามานจนร้องไห้ไม่ออก ทรามานจนลืมวิธีบรรเลงเพลงแต่งงาน...

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ควีวาท်เริ่มทำใจต่อการสูญเสียได้แล้ว หน้าหน้าที่ต้องทำคือควรจัดช่อดอกไม้ มิใช่ช่อกุหลาบไปวัน ๆ แบบนี้ ค่าคืนที่เจียบสงบไร้การเต้นระบำของโอฟีเลียช่างเจียบเหงา

ควีวาท်นั่งเฝ้าคางอยู่ริมหน้าต่างบนชั้นสอง ปลอ่ยให้แสงจันทร์เย็นเยียบตกกระทบผิวกายพร้อมสายลมพัดผ่านเอื่อย ๆ เธอหลับตาลง พยายามปลอ่ยให้ความคิดล่องลอยไปกับม่านวายุกลางราตรี แต่แล้ว—ในห้วงแห่งความเจียบงัน ท่วงทำนองหนึ่งก็พลันดังขึ้นในความทรงจำ

เสียงใสกังวานของท่านโอฟีเลีย...

‘ โปรยเกสรให้ล่องลมไหว ดังผีเสื้อไกว ปีกพลิวเรงรำ ’

ควีวาท်ลืมหืมตาขึ้นช้า ๆ ภาพหนึ่งปรากฏขึ้นในห้วงคำนึง —

ท่านโอฟีเลียยืนอยู่กลางโถง ดวงตาของเธอเปล่งประกายระยิบระยับขณะร้องเพลงนี้ออกมา เสียงของเธอสดใสราวกับลำนำของสายธาร... วันนั้น โอฟีเลียยิ้มให้ข้า พลังหมุนตัวเบา ๆ ปลอ่ยชายกระโปรงให้พลิวไหวไปตามจังหวะ



‘ ปล่อยให้ตนเองโอบยบินเบิกบาน เสรีดังลานแห่งผืนพริ้วไหว ’

ข้าจำได้ ท่านโอฟีเลียมักร้องเพลงนี้ทุกครั้งที่มีรู้สึกเป็นอิสระในยามค่ำคืน ทุกครั้งที่เธออยากเต้นรำ ทุกครั้งที่เธอมีเรื่องราวดี ๆ มาเล่าให้ข้าฟัง

‘ จังหวะใจข้า โปรดอย่าหยุดยั้ง ให้เต้นประดังดังคลื่นวาริ ’

ควีวาทย์ยกมือขึ้นสัมผัสสอกเสื้อ ตรงตำแหน่งที่หัวใจยังคงเต้นแผ่วเบา หากเป็นเมื่อก่อน โอฟีเลียคงหัวเราะพลางส่งเสียงแซวว่า 'ร้องตามให้จบเพลงก่อนสิ' แต่ตอนนี้ มีเพียงเธอเพียงลำพังในค่ำคืนนี้

‘ หากหมุนเวลาหวนคืนอีกหน เจ้าจักเลือกวนสู่วิถีใด

มาเกิดทุกสิ่งเริ่มใหม่ เจ้าและข้าก้าวไปด้วยกัน ’

เสียงร้องเพลงนั้นยังคงก้องสะท้อน แม้เจ้าของเสียงจะจมหายไปในช่วงแห่งความเงิบงันแล้วก็ตาม

สายลมยามราตรีพัดแผ่วพาเอาเกสรดอกไม้ให้ปลิดปลิวล่องลอย ราวกับกำลังเร่งระบำเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะจางหายไปในความเว้งว่างของค่ำคืน นัยน์ตาสีฟ้าบลูโทปาชของควีวาทย์สะท้อนเงาจันทร์กระจ่าง ก่อนจะค่อย ๆ ปิดลงแน่นอีกครั้ง

“ หากหมุนเวลาคืนได้อีกครั้ง...” ควีวาทย์พึมพำต่อแสงจันทร์ “ ท่านจะยังร้องเพลงนี้ให้ข้าฟังอีกได้มั้ย ”

ความเงิบตอบกลับเธอ ไร้เสียงเพลง ไร้เสียงหัวเราะ ไร้เงาของคนที่เคยอยู่ข้างกัน คำคืนนี้ช่างโหดร้ายและเดียวดายเหลือเกิน

แต่แล้ว— เสียงหนึ่งพลันดังขึ้นในความคิด ดังก้องกังวานราวกับกระดิ่งเงินต้องลม เสียงหัวเราะของโอฟีเลีย เสียงที่เธอเคยคุ้นเคย ดังกังวานท่ามกลางความว่างเปล่า

“ — ปล่อยใจเกิด ปล่อยทุกสิ่งพาให้ใจโลดแล่น ”

ปลายนิ้วของควีวาทย์กำกระโปรงแน่น แรงสั่นเบา ๆ จากปลายนิ้วเผยความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ในอก เธอเงยหน้าขึ้นช้า ๆ ก่อนริมฝีปากจะคลี่ยิ้มจาง เสียงเพลงยังคงก้องกังวานอยู่ภายในใจ ดุจบทเพลงสุดท้ายที่โอฟีเลียฝากไว้ และเมื่อถึงวันนั้น— ข้าจักรำลึกถึงท่าน ในรอยยิ้ม มิใช่น้ำตา

ไว้พบกันใหม่ ท่านโอฟีเลีย...